

Cuprins

Prefață	7
Câțiva oameni pe care îi apreciez...	11
Provocări	
1. Vorbim doar pentru noi înșine?	13
2. Plutim în derivă?	27
3. De ce în biserica mea nu mai văd minuni?	33
4. Cum să dau mărturie fără să par ciudat?	46
Portrete	
5. Evanghelistul: martorul expert	61
6. O istorie cu o balenă: martorul reticent	69
7. O istorie cu demoni: martorul personal	79
8. Istoria unui voluntar: slujind ca martor	88
Parabole	
9. Semănătorul și sămânța	95
10. Muștarul și aluatul	108
11. Comoara și mărgăritarul	120
12. Năvodul și proprietarul	130
Post-scriptum	138

Capitolul 1

Vorbim doar pentru noi înșine?

1 Corinteni 9:19-23

Frații mei credeau că nu aș putea supraviețui unei ore de aerobic. Eu știam că *ei* nu ar putea. Așa că am făcut un rămășag prietenesc între noi. Eram toți pe o navă de croazieră, cu burta plină de la bufetul servit în miez de noapte, calorii care trebuiau arse. În consecință, m-am îndreptat curajos spre etajul unde era sala de gimnastică și am încercat să imit mișcările instructorului. Deoarece inima mea bate neregulat, mi-am dat seama că acest lucru este destul de dificil de realizat. Însă, pentru că frații mei erau în spatele meu, i-am dat înainte. O oră mai târziu, frații mei arătau ca și când se pregăteau să meargă la o petrecere.

– Nu v-ați gândit că aerobicul ar putea fi un lucru greu? i-am întrebat.

– De fapt, a mărturisit fratele meu, am început, dar am realizat mai apoi că, dacă și noi arătăm la fel de caraghios ca tine, nu am vrea să continuăm. Așa că am lăsat-o baltă.

Singurul motiv pentru care eu am persistat în istovitoare activitate a fost acela că am presupus că frații mei sunt în spatele meu. Abia la sfârșit aveam să aflu că, de fapt, exersasem singur.

Credeți că aceasta ar putea fi o parabolă pentru biserică? Noi muncim din greu și transpirăm într-o tornadă de activități

ținea sâmbăta, și nu duminica. Asta însemna că puteau merge la biserică înainte cu o zi. Pentru Fernando, ziua putea fi oricare.

A doua zi, Fernando și Gail intrau cu motocicletele lor Harley în parcare a unei biserici adventiste modeste.

– Bine ați venit! i-a salutat o femeie mai în vârstă. În experiența sa de diaconasă, de peste cincizeci de ani de întâmpinat oamenii care veneau la biserică, nu mai văzuse motocicliști la locul de închinare. A întrebat ceva ce era deja evident:

– Sunteți vizitatori?

– Da, a răspuns Gail.

– Perfect! Avem un curs potrivit pentru dumneavoastră. Cred că vă va plăcea profesorul. Se numește fratele Bill.

Fiind conduși în biserică, Fernando și Gail s-au strecurat pe o bancă în spate, în timp ce fratele Bill începea.

– Bună dimineața! Bine ați venit! Ne bucurăm de oaspeți. Înainte să începem lecția Școlii de Sabat, are cineva vreo întrebare?

Mâna lui Fernando a sărit în sus:

– Da, am eu o întrebare: Cum de Dumnezeu omoară bebeluși?

– Hm,... ei bine... da! Interesantă întrebare, zice fratele Bill.

Și improvizează pe loc un studiu biblic explicând de ce există rău în lume dacă se presupune că Dumnezeu este bun. Când a terminat de răspuns, fratele Bill a privit spre Fernando și l-a întrebat:

– V-a ajutat răspunsul dat?

– Da, mulțumesc! a răspuns Fernando.

Săptămână după săptămână, au participat la acel scurt studiu biblic, până când Gail a propus să stea și la predică.

– Sigur, a spus Fernando. Îmi plac oamenii ăștia.

Întâmplarea a făcut să aleagă să stea la predica anuală ținută de pastor pe tema isprăvniciei. Era o predică în care li se spunea membrilor lucrurile verde în față.

– Motivul pentru care mulți dintre voi nu au parte de binecuvântările Domnului este acela că nu dați zecimea. Cum vă așteptați la binecuvântarea lui Dumnezeu, dacă Îl furați?

„Duceți-vă și faceți ucenici”

– Matei 28:19

Când vine vorba despre darurile spirituale, unde s-ar situa darul „evanghelizării” pe lista ta cu cele mai dorite abilități? Ești unul dintre acei evangheliști plini de zel, care abia așteaptă să străbată străzile în lung și-n lat, să ciocăne la uși sau să strige de pe acoperișul caselor, pentru a-și împărtăși credința? Sau ești asemenea celorlalți 99% dintre noi care simt un fior pe șira spinării doar când se gândesc să dea mărturie în mod intenționat?

Autorul Karl Haffner crede că această scădere a implicării în evanghelizarea personală, pe care o întâlnim la majoritatea membrilor bisericii, este un motiv de îngrijorare și, de aceea, abordează problema făcând apel la trimiterea evanghelică pe care le-o adresează Isus ucenicilor și, peste veacuri, adventiștilor din secolul XXI. Haffner recunoaște că darul evanghelizării nu s-a aflat dintotdeauna nici pe lista lui de priorități, dar acum dorește să ne ajute pe fiecare – tânăr sau vârstnic – să înțelegem cum să-i câștigăm pe oameni pentru mântuire. El ne invită să studiem împreună Scripturile și să descoperim că Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi daruri pentru a duce la îndeplinire ceea ce El Își dorește cel mai mult: să schimbăm lumea în numele lui Isus.

Este privilegiul nostru, al tuturor, să transmitem lumii vestea bună a Evangheliei. Ce mai așteptăm? Să mergem!

Karl Haffner este pastor senior la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Kettering, Ohio, și strateg de misiune pentru Kettering Health Network. Deține o diplomă de licență în teologie și în afaceri la Walla Walla University, un master în administrarea afacerilor la Pacific Lutheran University și un master și un doctorat în teologie la Andrews University. Este autorul mai multor cărți, printre care: *Soul Matters*, *The Cure for the Last Daze*, *The Cure for Soul Fatigue* și *Caught Between Two Worlds*.

Karl este căsătorit cu Cheri și au împreună două fiice, Lindsey și Claire. Este uimit în fiecare zi de harul lui Dumnezeu și pe deplin dedicat să li-l descopere și altora.

